

Kunst en cultuur in Rotterdam: kapsonesloze dynamiek in Erasmus' stad

In tegenstelling tot Rotterdams meest fameuze literaire zoon, de toentertijd op vijfjarige leeftijd de Maasstad ontvluchte humanist-filosoof Erasmus, lijken eenentwintigste-eeuwse scribenten alleszins verknocht aan hun woonplaats, die zij – evenals vertolkers van volks-, jeugd-, en beeldcultuur – traditiegetrouw afzetten tegen nultwintig.

In de schaduw van het bronzen beeld van de geïncarneerde redelijkheid ten tijde van godsdienstfanatici, verloochenen babyboomers zoals de notoir onder invloed zijnde nachtburgemeester hun domicilie allerminst, net zo min als een of ander heden ten dage gehypet schrijversduo, twee eightiesbaby's die elkaar van een onenightstand kennen.

Welke gedachtegang zou de renaissancegeleerde – naar verluidt het product van een jammerlijk gefaalde coitus interruptus te Gouda en om die reden niettegenstaande de toponymische verwijzing in zijn naam door de Gouwenaren geclaimd – tentoonspreiden tijdens een tête-à-têteje met deze leden van de whatsappgeneratie?

De man die een ontzagwekkend oeuvre van onder andere etiquetteboeken als resultaat van zijn monnikenbestaan naliet, zou opkijken van het resultaat van een e-mailenquête, die het idee logenstraft dat jonge literatoren, die communiceren met huilen-van-het-lachenemoji's, zich evenzeer tegen ingewikkelddoenerij, tierelantijnen en pretenties hebben gekant als de dichtersgroep de Zestigers.

Het doe-maar-normaal-dan-doe-je-gek-genoegtijdperk is in Rotterdam hoe dan ook passé; het a-prioristische less is more is ten minste niet meer zo populair als in het interbellum en na de Tweede Wereldoorlog, toen de stad het epicentrum was van avant-gardistische architectuur en avant-gardecinematografie.

Rotterdam biedt kunst en cultuur te kust en te keur, van deelderiaanse poëzieaberraties tot comebackcabaretières – het heintjedavidseffect is van Maasstedelijke origine – en van Kaapverdische fado via de minder relaxte gabberhouse tot – wellicht het befaamdst – de beeldencollectie ter aanvulling op De Keysers meesterwerk uit zestienhonderdtweëntwintig.

Ten slotte een waarschuwing: wordt je als puriteins rooms-katholiek opgedragen Rotterdamse openbare kunstobjecten consciëntieus te onderzoeken, dan is preventief gebruik van bètablokkers raadzaam.

Na aanschouwing van een postmodernistisch megalomaan artefact in de vorm van een promiscue kabouter met twijfelachtig sexappeal, die geen paddenstoel, maar een compromitterend seksattribuut als accessoire heeft, is de kans op PTSS, ofwel posttraumatisch stressyndroom, niet irreëel.